

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Bảy ngày 11/12/2021.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 728

“NIỆM PHẬT CÓ THỂ TIÊU NGHIỆP CHƯỚNG, MỘT CHÚT CŨNG KHÔNG GIẢ!”

“*Niệm Phật có thể tiêu nghiệp chướng, một chút cũng không giả*”, có nghĩa là chúng ta niệm Phật chân thật có thể tiêu trừ được nghiệp chướng. Hàng ngày trong khởi tâm động niệm của chúng ta đều là tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, hưởng thụ năm dục sáu trần, tham sân si mạn. Chúng ta giữ tâm mình an trú trong câu “*A Di Đà Phật*”, vậy thì không phải là tiêu trừ nghiệp chướng hay sao!

Có rất nhiều người không tin, cho rằng phải trì chú, phải tu pháp gì đó mới có thể tiêu trừ được nghiệp chướng. Trong “*Kinh Đại Tạng*”, Đức Phật đã dạy chúng ta: “*Thời kỳ Chánh Pháp, Giới luật thành tựu. Thời kỳ Tượng Pháp, Thiền Định thành tựu. Thời kỳ Mạt Pháp, Tịnh Độ thành tựu*”. Một câu “*A Di Đà Phật*” chính là Vô Thượng Thâm Diệu Thiền. Một câu “*A Di Đà Phật*” là đại thần chú, đại minh chú, đấng đấng chú, tổng trì của tất cả các thần chú. Vì vậy chúng ta hành trì một câu “*A Di Đà Phật*”, không cần phải trì chú, không cần phải tụng Kinh, cũng không phải hành Thiền vì trong câu “*A Di Đà Phật*” đã đầy đủ tất cả.

Gần đây, Hòa Thượng Hải Hiền tự tại vãng sanh lưu lại toàn thân xá lợi. Trước đó, Hòa Thượng Hải Khánh là sư đệ của Hòa Thượng Hải Hiền cũng niệm Phật vãng sanh lưu lại toàn thân xá lợi. Nếu câu “*A Di Đà Phật*” không phải là Vô Thượng Thâm Diệu Thiền thì làm sao lưu lại toàn thân xá lợi!

Trong bài Hòa Thượng nói: “*Phàm phu sáu cõi chúng ta ngày ngày đang tạo nghiệp. Cái gì gọi là tạo nghiệp? Xin nói với các vị, khởi tâm động niệm là tạo nghiệp. Sáu căn chúng ta tiếp xúc với cảnh giới sáu trần thì đã phân biệt, chấp trước, khởi vọng tưởng*”. Phàm phu sáu cõi khởi tâm động niệm toàn là tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, hưởng thụ năm dục sáu trần, tham sân si mạn chứ khởi tâm động niệm không vì lợi ích chúng sinh.

Tứ Thánh Quả trong nhà Phật có Sơ quả Tu Đà Hoàn, Nhị quả Tư Đà Hàm, Tam quả A Na Hàm, Tứ quả A La Hán. Trong cảnh giới của hàng Sơ quả Đại Thừa thì Sơ quả Tu Đà Hoàn là quả vị thấp nhất, khởi tâm động niệm đã là vô ngã, có nghĩa là không có mình, không còn ý niệm tự tư tự lợi. Không còn ý niệm về “*ta*” nữa thì không có ý niệm về “*cái của ta*” như nhà của ta, địa vị của ta, con cái của ta, tài sản của ta... Tuy có tất cả nhưng không hề lưu lại trong ý niệm. Các quả vị như A La Hán, Duyên Giác, Bồ Tát, Phật thì hoàn toàn không còn ý niệm tự tư tự lợi.

Phật nói: **“Bao giờ các ông là A La Hán rồi thì các ông hãy tin vào chính mình!”**. A La Hán là bậc cao nhất trong Tứ Thánh Quả, đã chứng được Lưu Tận Thông, đã không còn bị sinh tử nữa thì mới có thể tin vào chính mình. Ba quả vị còn lại trong Tứ Thánh Quả còn chưa được tin vào mình, huống chi chúng ta là phàm phu. Phàm phu khởi tâm đều là tạo nghiệp, đều cho rằng cách nghĩ, cách thấy, cách làm của mình là đúng, cố chấp vào cách nghĩ, cách thấy, cách làm của mình cho nên chắc chắn là tạo nghiệp.

Phàm phu gặp tài thì dính tài, gặp sắc thì dính sắc, gặp danh thì dính vào danh, gặp ăn thì dính vào ăn, gặp ngủ thì dính vào ngủ. Tôi đã nhiều lần nói với mọi người: **Chúng ta cùng khuyên nhau cố gắng đừng để cho mình có cơ hội tiếp xúc với những thứ làm cho mình đọa lạc. Nếu chúng ta để cho mình có cơ hội thì chúng ta không thể cưỡng lại được đâu, đến chừng đó đọa lạc rồi muốn hối cũng không kịp**. Nếu là thiện hữu tri thức của nhau thì chúng ta phải luôn nhắc nhở, cảnh tỉnh cho nhau! Vậy thì may ra còn kịp! Nếu không có người nhắc nhở, cảnh tỉnh mà ở gần nhau cùng nhau tạo nghiệp thì hết cứu. Lúc hai người chuẩn bị tạo nghiệp thì ít ra một người có mức độ phản tỉnh nhắc nhở người kia. Nhưng ngày nay chúng ta không để mà tìm được bạn tốt như vậy, chưa nói là họ còn xúi chúng ta làm.

Trong **“Kinh Địa Tạng”**, Phật nói: **“Chúng sinh Diêm Phù Đề khởi tâm động niệm đều là tội, đều là nghiệp”**. Trong **“Kinh Pháp Hoa”** Phật nói: **“Chúng sinh thời Mạt Pháp bất hiểu Cha Mẹ, bất kính Tam Bảo, không tạo thiện nghiệp, chuyên tạo ác nghiệp”**. Tất cả Kinh Phật đều đã cảnh thức chúng ta như vậy. Chúng ta quán chiếu lại tâm thái của mình xem có phải như vậy không? Đúng là như vậy! Chỉ cần tâm ta không có chỗ an trú thì đã tạo nghiệp.

Ngày ngày chúng ta phải thường niệm thiện pháp, tư duy thiện pháp, quán sát thiện pháp. Như vậy mới không khởi tà niệm và ác niệm. Nếu không thì chúng ta gặp danh dính danh, gặp lợi dính lợi, gặp sắc dính sắc, gặp ăn dính ăn, gặp ngủ dính ngủ. Với tâm niệm như vậy thì làm sao công phu có lực! Có nhiều người tu hành rất lâu mà phiền não vẫn phiền não. Họ cho rằng pháp niệm Phật không thù thắng nên họ chạy theo pháp khác.

Hòa Thượng nói: **“Nghiệp có nhiễm, có tịnh. Sau khi giác ngộ mà tạo nghiệp thì đó là tịnh nghiệp. Còn bất giác, có nghĩa là tâm trí loạn động, nghiệp tạo ra gọi là nghiệp ô nhiễm. Nghiệp ô nhiễm gọi là nhiễm nghiệp. Trong nhiễm nghiệp lại có thiện, có ác. Quả báo của ác nghiệp ở trong ác đạo, quả báo của thiện nghiệp ở trong ba đường thiện. Như vậy vẫn không ra khỏi luân hồi vì thấy đều là nhiễm nghiệp, đều là nghiệp ô nhiễm chân tâm của chúng ta”**.

Chúng ta làm việc, hàng ngày khởi tâm động niệm, chúng ta phải xem coi có phải mình vì cảm tình mà làm việc không. Nếu vì cảm tình mà làm việc thì đây là nhiễm nghiệp, là ô nhiễm mà làm việc. Điều này rất vi tế, nếu không thường xuyên quán sát thì rất khó nhận ra. Sau khi ngộ rồi mới được gọi là Giác, còn chưa ngộ thì vẫn là mê. Vậy thì chắc chắn chúng ta đang mê, mà đang mê thì đều là dùng cảm tình để làm việc.

Thậm chí chúng ta niệm Phật để vãng sanh, nếu vì ta vãng sanh mà niệm Phật thì chúng ta thử xem mình có sai không? Có người nói: **“Phật giáo là vô ngã. Ai thành Phật? Ông thành Phật. Ai vãng sanh? Ông**

vãng sanh. Ông thành Phật, ông vãng sanh mà nói Phật giáo là vô ngã?”. Cho nên chúng ta phải hiểu: **Thành Phật không phải vì mình mà thành Phật, vãng sanh cũng không phải vì mình mà vãng sanh. Vì chúng sinh khổ nạn mà thành Phật, vì chúng sinh khổ nạn mà vãng sanh. Như vậy mới đúng!**

Có nhiều người nói: “*Chán thế giới Ta Bà này quá rồi! Mau mau về Cực Lạc để làm Phật, để làm Bồ Tát!*”. Chúng ta mới nghe thì tưởng họ nói đúng nhưng lại là sai. Trong mười người thì hình như chín người nghĩ như vậy. Chúng ta biết rõ Ta Bà là như vậy, những mối nhân duyên đã hình thành nên như vậy. Ta đã tạo nhân thì phải gặp quả. Điều quan trọng là chúng ta phải nhìn thấu nó. Hòa Thượng nhắc chúng ta: “**NHÌN THẤU, BUÔNG XẢ, TỰ TẠI, TÙY DUYÊN, NIỆM PHẬT**”.

Có những người vì gia đình không hạnh phúc nên muốn rời bỏ gia đình. Chúng ta phải hiểu nhân quả, thấu rõ vì sao gia đình mình không hạnh phúc. Xung quanh chúng ta rất nhiều người trốn tránh. Chúng ta phải nhớ: “**Trốn tránh**” khác với “**tránh duyên**”. Ví dụ chúng ta đi shopping, đi siêu thị thì tâm dễ loạn động, khởi tâm tham cái gì cũng muốn mua. Vì vậy chúng ta quyết định không đến những nơi đó. Đây là “**tránh duyên**”. Còn “**trốn tránh**” là không muốn tiếp nhận nghiệp chướng mình đã tạo, nhân quả mình đã gây ra. Chúng ta không thể trốn tránh, không thể rũ bỏ gia đình, con cái và những mối quan hệ xung quanh chúng ta. Phật nói: “**Thiếu nợ tiền thì phải trả tiền, thiếu nợ tình thì phải trả tình, thiếu nợ mạng thì phải trả mạng**”.

Cư sĩ Lưu Tố Vân có một người chồng bị điên. Mỗi lần cô cho chồng uống thuốc, người chồng bắt cô phải uống thuốc trước, nếu thấy cô không chết thì chồng cô mới chịu uống. Cô không điên mà phải uống thuốc điên mấy chục năm. Sau mấy chục năm hóa giải oan nghiệp khủng khiếp đó thì chồng cô hết điên. Cô hóa giải oán nghiệp bằng tâm chân thành chứ không chạy trốn.

Hòa Thượng nói: “**Món nợ này nhất định phải trả. Nếu trả mà không vui thì trả chưa hết**”. Thích Ca Mâu Ni Phật đã thị hiện trả oan nghiệp cho chúng ta thấy. Lúc Tỳ Lưu Ly kéo quân tàn sát dòng họ Thích, Ngài bị nhức đầu ba ngày, rồi Ngài cũng phải chứng kiến dòng họ Thích bị tàn sát. Đây là Ngài thị hiện cho chúng ta thấy nghiệp nhân quả báo không thể tránh được. Lúc sắp nhập Niết Bàn, Ngài ăn bát cháo nắm của Thuần Đà thì bị ngộ độc.

Hòa Thượng nói: “**Nghịch đến thì thuận nhận**”. Khi nghịch cảnh đến, chúng ta không khởi tâm tức giận mà phải hiểu rõ rằng khi nghiệp chướng đến thì chúng ta phải trả nghiệp, có vay có trả. Hòa Thượng nói: “**Tịnh nghiệp vẫn là có nghiệp, nhưng không ô nhiễm cho nên có thể vượt khỏi Tam Giới. Tâm động thì tạo nghiệp, phải nhanh chóng chuyển đổi, đem khởi tâm động niệm chuyển thành A Di Đà Phật, đem nhiễm nghiệp chuyển biến thành Tịnh nghiệp. Bạn biết chuyển thì đây chính là chân thật tu hành**”.

Hàng ngày chúng ta có biết chuyển không? Hàng ngày chúng ta cứ chạy theo khởi tâm động niệm của mình, ngày ngày bị dẫn dụ bởi những tập khí tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, hưởng thụ năm dục sáu trần, tham sân si mạn. Chúng ta không biết chuyển cho nên công phu không có lực. Thật ra rất khó để có được mức

độ phấn tỉnh cao độ, bởi vì hàng ngày chúng ta luôn luôn khởi tâm động niệm. Thậm chí ngay trong lúc ngủ chúng ta vẫn khởi tâm động niệm, vẫn mê hoặc điên đảo.

Hàng ngày chúng ta thấy mình chuyển quá ít, tần suất phấn tỉnh chuyển đổi ý niệm quá mờ nhạt. Chúng ta mặc áo tràng ngồi trước mặt Phật, miệng niệm Phật nhưng thật ra tâm đã chạy rong rồi, gọi là **“hồn bất phụ thể”**, xác ngồi đó mà hồn đi mất. Miệng đang niệm Phật rất khản trương, tưởng chừng đang rất tinh tấn, nhưng mà tâm đã chạy theo vọng niệm rồi. Miệng niệm Phật nhưng tâm vọng tưởng thì niệm không tốt bằng cái máy Mp3. Cho nên niệm Phật phải chính mình niệm, miệng niệm Phật, tâm phải có Phật. Hòa Thượng nói: **“Tu hành thì dễ, tu tâm thì khó”**. Người ta nhìn vào thấy chúng ta rất dễ coi, nhưng tu tâm mới khó. Nếu bạn khởi vọng niệm, bạn cứ niệm **“A Di Đà Phật”** thì không còn chỗ cho vọng niệm.

Hòa Thượng nói: **“Pháp môn niệm Phật là đối với tu tâm mà nói, bạn có vọng niệm, vọng niệm không thể dứt được, không thể ngừng lại được thì bạn đem cái niệm đó chuyển đổi, tất cả đều không niệm cho mình nữa, có nghĩa là không theo những tập khí phiền não của mình nữa. Đa phần khởi tâm động niệm của chúng ta đều là tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, tham sân si mạn. Những thứ đó có phải là vì ta mà niệm không? Tất cả phải chuyển thành A Di Đà Phật, đem tất cả vọng niệm chuyển biến thành một niệm. Vậy thì Pháp này có phải là quá vi diệu hay không! A Di Đà Phật tuy vẫn là có niệm, nhưng cái niệm này công đức vô lượng vô biên”**. Đem tất cả các vọng niệm chuyển thành một niệm có nghĩa là tâm của chúng ta có quá nhiều vọng niệm rồi, bây giờ không để nó khởi những vọng niệm khác mà tập trung về một niệm **“A Di Đà Phật”**.

Đem tất cả các vọng niệm quy về một niệm, đây là yếu lĩnh tu học Phật pháp. Cho nên người xưa dạy chúng ta: **“Ít nói một câu chuyện, niệm nhiều một câu Phật”**. Tất cả những câu chuyện mà chúng ta nói ra đều là tạo nghiệp. Tất cả những câu chuyện mà ta nói ra đều là thị phi nhân ngã, phải quấy tốt xấu, thành bại hơn thua, tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, tham sân si mạn. Cho nên chúng ta chỉ nói những việc cần nói, nói vừa đủ, nói dư thừa là nói sai.

Người xưa cũng dạy chúng ta: **“Việc tốt không bằng không việc gì”**. Chúng ta tưởng rằng mình làm việc tốt, nhưng ai ngờ đâu làm việc tốt để thỏa mãn cái ta của mình, thỏa mãn danh vọng của mình, chứ đừng nói làm việc tốt là tốt! Chúng ta làm nhưng ta chấp trước, ta dính mắc vào nó. Vậy thì quá phiền não!

Hòa Thượng nói: **“Xin nói với các vị, niệm nhiều một câu Phật chính là tiêu nghiệp chướng. Người học Phật phải có thể chuyển được cảnh giới, không để cảnh giới xoay chuyển. Bị cảnh giới xoay chuyển thì chúng ta mãi mãi là phàm phu”**.

Chúng ta phải chuyển cảnh giới:

- Đây là tự tư tự lợi, phải chuyển đổi lại.
- Đây là danh vọng lợi dưỡng, phải chuyển đổi lại.

- Đây là hưởng thụ năm dục sáu trần, phải chuyển đổi lại.
- Đây là tham sân si mạn, phải chuyển đổi lại.

Chúng ta thử nghĩ xem: Ngày ngày chúng ta chuyển được bao nhiêu cảnh giới? Hễ tức giận liền mở miệng chửi mắng người khác thì chúng ta có chuyển được cảnh giới không? Không! Chúng ta vừa mới khởi tức giận, vừa muốn chửi mắng người ta nhưng miệng liền niệm “*A Di Đà Phật, A Di Đà Phật*”. Đây mới là chuyển cảnh giới. Một ngày từ sáng đến tối, chúng ta chuyển cảnh giới được mấy lần? Gần như chúng ta bị cảnh giới chuyển chứ không phải là chúng ta chuyển cảnh giới. Vậy thì chính mình đọa lạc. Ngay trong hiện tại mình đã đọa lạc rồi vì mình bị vọng niệm sai khiến.

Niệm Phật có thể chuyển được cảnh giới. Ta đã chuyển được cảnh giới rồi thì gọi là “*tiêu nghiệp chướng*”. Rõ ràng là muốn mở miệng mắng người nhưng chúng ta không mắng người, thay vào đó chúng ta nói “*A Di Đà Phật*”. Mắng người khác là tạo nghiệp, người khác tức giận, chúng ta cũng tức giận. Chúng ta niệm câu “*A Di Đà Phật*”, không làm người khác tức giận, chính mình không tạo nghiệp. Vậy thì không phải là chuyển cảnh giới sao? Đã chuyển cảnh giới thì không có tạo nghiệp nữa.

Hòa Thượng nói: “*Nếu chúng ta từng câu, từng câu niệm ra câu Phật hiệu này thì chúng ta đã chuyển được cảnh giới. Đó là chúng ta đang tiêu nghiệp. Phật hiệu không thể niệm ra, chỉ niệm ra tự tự tự lợi, hưởng thụ năm dục sáu trần, tham sân si mạn thì không thể tiêu nghiệp. Niệm Phật là phương pháp tốt nhất để chúng ta tiêu nghiệp chướng. Vấn đề là chúng ta có biết dùng hay không. Nếu bạn chân thật biết dùng thì quả báo tương đối thù thắng. Từng câu A Di Đà Phật đều có thể tiêu nghiệp chướng. Việc này một chút cũng không giả*”. Hòa Thượng đã khẳng định: “*Việc này một chút cũng không giả!*”.

Thay vì để khởi tâm động niệm chạy theo những cái tập khí xấu ác của chúng ta thì chúng ta chặn nó lại, niệm câu “*A Di Đà Phật*”. Có người nói: “*Suốt ngày niệm Phật thì không làm được việc gì!*”. Họ nói sai rồi! Hòa Thượng Hải Hiền suốt ngày niệm Phật nhưng Ngài làm mọi việc rất tích cực. Đến lúc vãng sanh, Ngài tự tại vãng sanh, lưu lại toàn thân xá lợi. Hòa Thượng Tịnh Không suốt ngày niệm Phật, nhưng Ngài làm việc rất tinh tường.

Trong 1200 chuyên đề này, gần như Hòa Thượng luôn nhắc chúng ta chuyển đổi ý niệm để tiêu trừ tập khí xấu của chúng ta. Đồng thời, Ngài luôn nhắc chúng ta niệm Phật, cầu sanh Tịnh Độ. Ngài không đàm huyền thuyết diệu, không nói đến sự mâu nhiệm này, sự thù thắng này kia mà tất cả đều soi thẳng vào tập khí xấu ác của chúng ta và dạy chúng ta niệm Phật cho đúng.

Bài học hôm nay Hòa thượng chốt lại một câu rất rõ ràng: “*Niệm Phật là phương pháp tốt nhất để chúng ta tiêu nghiệp chướng. Vấn đề là chúng ta có biết dùng hay không. Nếu bạn chân thật biết dùng thì quả báo tương đối thù thắng. Từng câu A Di Đà Phật đều có thể tiêu nghiệp chướng. Việc này một chút cũng không giả!*”. Ngài dùng chữ “*tương đối*”, “*tương đối thù thắng*” chứ không nói là “*rất thù thắng*”.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!